

Balthazar Christensen, J. A. Hansen og Gert Winther. Den 28. Marts 1872, efter at Kommissionen havde afgivet Sagen, og dens Flertal havde udtalt sig for at inddrage Godserne, blev der af nogle af de samme Politikere rettet en Forespørgsel til Regeringen, om den var til Sinds at gennemføre Kommissionsflertallets Forordninger. Der blev i dette Møde vedtaget en Dagsorden, der gik ud paa, at da der intet var at gøre med den Sag under den daværende Regering, gik Tinget over til den næste Sag paa Dagsordenen. Det var en Højregering, der da sad, men, mine Herrer, nu have vi jo Venstres egen Regering, og jeg henstiller derfor foreløbig til Finansudvalgets Venstremedlemmer — selvfølgelig ogsaa til mine egne Partifæller, men navnlig til Venstres Medlemmer —, at de gøre, hvad de kunne, for at indfri det i sin Tid givne Løfte om Inddragning af Vallø og Vemmetoftes Godser under Lovgivningsmagten. Denne Sag var ikke blot den Gang fremme, men lige op til 1890 har den været drøftet her paa Rigsdagen, og den har ved mangfoldige Lejligheder været fremme, baade i Aviserne og ude paa Møder.

Vi saa i sidste Sommer Vallø Slot blive taget i Brug igen efter Branden, og hele dette vældige Apparat dernede sættes i Bevægelse, for at, siger og skriver, 9 Stiftsdamer kunde flytte ind paa det prægtige Slot og der gratis have en stands-mæssig Forsørgelse. Der er blandt andet 50 Funktionærer, der ere satte til at passe paa disse 9 adelige Stiftsdamer. Hvis ikke hele dette Forhold var saa sørgeligt, vilde det være i høj Grad latterligt at tænke sig dette mægtige Apparat, disse store Midler, som i Virkeligheden tilhøre Samfundet, anvendte paa den Maade. Mon ikke disse 9 Stiftsdamer kunde faa en stands-mæssig Forsørgelse andetsteds uden disse store Udgifter. Under alle Omstændigheder vil jeg henstille til det ærede Finansudvalg at søge at gøre en Ændring i denne Stat i Staten, hvor nogle adelige Damer og Damer af de øverste Rangklasser svælge i Overflødigheder og meningsløs Luksus paa det Gods, der i Virkeligheden tilhører Folket. Regeringen og Venstrepartiet have her en Arv at løfte, en Opgave at løse, der er underskrevet af dem, der i

Forvejen vare de ledende i Venstre, et Krav at fyldestgøre, der op til den nyeste Tid atter og atter er rejst. Det gælder vel i dette Tilfælde som i alle andre, at naar Venstre nu er kommet til Magten, maa det indfri sine Løfter, og her er et Løfte, som jeg i særlig Grad maa lægge det paa Sinde. Jeg haaber, at Venstre vil faa Ende paa denne, som jeg godt kan kalde det, sociale Forbrydelse overfor Folket, at man lader Vemmetofte og Vallø Klostre administrere som hidtil, hvorved deres Værdier udelukkende tilfalde dem i Samfundet, som netop ikke trænge dertil. Man taler fra saa mange Sider mod os Socialdemokrater om den hellige Ejendomsret, som vi efter Forlydende ville til Livs og afskaffe. Nu vel, mine Herrer, her er der et Spørgsmaal, hvor det ogsaa gælder Ejendomsretten, Folkets Ejendomsret, som i sin Tid er frarøvet det, det fremgaar af Historien, af alle Data, af den parlamentariske Kommissions store Betænkning, det fremgaar forøvrigt ogsaa af sund Fornuft, idet det, der i sin Tid blev givet som Privilegier under de enevældige Konger, ikke længer under de nuværende konstitutionelle Forhold kan være Privilegier for de enkelte Klasser af Samfundet, der i Forvejen høre hjemme paa Livets Solside, medens Tusinder og atter Tusinder maa nøjes med en karrig Hjælp paa deres gamle Dage. Medens der er saa mange sociale Saar, der skulle læges, mener jeg, det ikke er forsvarligt at opretholde saadanne Tilstande.

Maa jeg dernæst tillade mig at rette et Spørgsmaal til den højtærede Krigsminister og et til den højtærede Udenrigsminister. Det er blevet meddelt i Pressen, at der i de nu forløbne Kantonnementsøvelser har deltaget 1600 til 2000 Mand flere i Øvelserne, end i Hærloven foreskrevet. Jeg vil spørge den højtærede Krigsminister, om denne Meddelelse er rigtig; hvad jeg for mit Vedkommende ikke tvivler om, og hvad Grunden er til, at man i dette Tilfælde ikke har overholdt Hærloven. Jeg haaber, at den højtærede Krigsminister vil udtale sig bestemt om dette Forhold.

Det er naturligvis min Mening, at den militære Rustning herhjemme er alt for stor for et lille Land som vort, og at vi derfor med alle mulige Midler bør stræbe efter at komme bort fra de stigende Militær-